

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa A. sp. z o.o. spółki komandytowej w M.
przeciwko W. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę
7200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 10 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy w K. zasądził od pozwanego na rzecz powodowej Spółki kwotę 1.056.854 zł z ustawowymi odsetkami od 14 maja 2015 r. do dnia zapłaty i orzekł o kosztach procesu.

Wyrokiem z 14 czerwca 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I w ten tylko sposób, że kwotę 1.056.854 zł zastąpił kwotą 1.056.853,26 zł; oddalił apelację pozwanego w pozostałej części, odrzucił apelację strony powodowej i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd drugiej instancji podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że strony łączyła umowa o tucz kontraktowy i sprzedaż paszy przez powódkę na rzecz pozwanego, a fakt zawarcia umowy przez każdą ze stron nie budzi wątpliwości, gdyż pozwany parafował umowę i podpisał aneksy do niej oraz ją wykonywał, a w imieniu powódki umowę podpisali prokurenci oddziałowi, którzy byli uprawnieni do jej podpisania. Wykazane także zostało, że pozwany odebrał paszę dostarczoną mu przez powódkę w wykonaniu umowy sprzedaży i za nią nie zapłacił, a należność z tego tytułu odpowiada dochodzonej kwocie.

W skardze kasacyjnej pozwany jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Stwierdził, że skarga jest oczywiście uzasadniona, co wynika z zarzutów zawartych w podstawach kasacyjnych oraz z ich uzasadnienia. Zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy prawa materialnego, w szczególności przez przyjęcie, jakoby parafowanie umowy było wystarczającym warunkiem do jej zawarcia, a także fakt, że umowa została podpisana przez prokurentów oddziałowych, nieupoważnionych do reprezentowania całej spółki, co prowadzi do tego, iż umowa taka jest nieważna. Ponadto, Sąd odwoławczy nie rozpoznał wszystkich zarzutów apelacyjnych, podniesionych przez pozwanego w apelacji, a zatem doszło do nieprawidłowej kontroli apelacyjnej Sądu II instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący nie wykazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a więc, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, przepisów prawa nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem mimo oczywistego nawet naruszenia przepisów wyrok może być prawidłowy. Konieczne było zatem wykazanie, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył przepis jasny i jednoznaczny, którego wykładnia i stosowanie

nie budzi żadnych wątpliwości (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07).

Skarżący nie przedstawił żadnych argumentów, które mogłyby uzasadniać twierdzenie o oczywistym naruszeniu prawa przez Sąd drugiej instancji i wydaniu oczywiście wadliwego wyroku. Nie jest wystarczające odwołanie się w tym zakresie do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, gdyż - jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy - czym innym jest wypełnienie obowiązku wskazania i uzasadnienia przesłanki konstrukcyjnej przewidzianej w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., a czym innym uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, o czym stanowi art. 398⁴ § 2 k.p.c. Choć w obu wypadkach argumenty mogą być zbliżone, to jednak skarżący obowiązany jest przedstawić odrębny wywód prawny dotyczący każdej z tych przesłanek skargi kasacyjnej, bowiem każda z nich spełnia inne cele i Sąd Najwyższy bada je odrębnie, w innych stadiach postępowania kasacyjnego. W ramach przedsądu bada jedynie istnienie przesłanki określonej w art. 398⁴ § 2 k.p.c., gdyż badanie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia możliwe jest dopiero w ramach merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej, co może nastąpić dopiero po jej przyjęciu do rozpoznania (porównaj m.in. postanowienia z 9 marca 2012 r., I UK 388/11, z 18 marca 2015 r., III CSK 412/14 i z 26 marca 2015 r., IV CSK 577/14, nie publ.).

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.